

In de bus

Al jarenlang pendel ik met de bus heen en weer van Purmerend naar Amsterdam. De bus heeft over vrijwel het gehele traject een vrije baan, dus van files heb je geen last, en het gaat daarom snel. Belangrijker nog: de reistijd varieert nauwelijks, dus je weet altijd precies hoe laat je op je bestemming bent. Verder zit ik op het beste openbaar vervoertraject van Nederland (denk ik), want tussen 7 en 8 uur in de ochtend gaat er elke vijf minuten een bus naar Amsterdam en tussen 8 en 9 om de tien minuten. Waar je wèl mee te maken hebt zijn je reisgenoten. Er zijn verschillende categorieën. De lezers, in drie soorten: krantenlezers, boekenlezers en de stukkenlezers die dóórwerken in de bus. Verder de denkers die schijnbaar niets doen en stil zijn, maar er toch wakker uitzien, en dan de slapers. Twee soorten: de kin-op-de-borst-slapers, en de hoofd-in-de-nek-slapers. De tweede soort is ook te herkennen aan de geopende mond. De hobby-telefonisten, steeds bezig met bellen. Meestal om hun achterban op de hoogte te stellen waar de bus en dus zichzelf zich op dat moment bevinden. De ergsten zijn de geen-moment-zwijgers (meestal mannen). Die komen de bus binnen op zoek naar een slachtoffer. Zo langzamerhand ken je je medereizigers wel, want bij binnenkomst van een g-m-z verberg ik me snel achter mijn krant en verroer me niet tot hij voorbij is.

Van de week zat ik in de bus en zag een van onze studenten binnenkomen. Hij had mij niet in de gaten. Hallo Natas, hoorde ik, dat is lang geleden! Echt wel, Marcel, kom er bij zitten. Gezellie! Wat doe je tegenwoordig?

M: Ik studeer wiskunde aan de universiteit.

M: Jòh! Wiskunde, dat heb ik ook nog gehad op school: $a^2 + b^2 = c^2$, ik vond het maar een vaag vak. Dat gedoe met die letters altijd, geef mij maar een taal! Maar jij had altijd al een wiskundeknobbel! Tòch?

M: Absoluut!

N: Best wel moeilijk zeker?

M: Daar heb ik een dubbel gevoel bij want het gaat veel sneller dan bij ons op school, maar ze houden je wel aan het handje. Het is toch niet te filmen: stel je voor, ik moet weer huiswerk maken. Het moet toch niet veel gekker worden!

N: En je leraren, Mars?

M: Dat wil jij niet weten, Natas! Die gasten heten bij ons trouwens professor of docent. Ik heb nou zo'n grijze duif die wat heen en weer staat te springen voor het bord en maar steeds roept dat je veel moet oefenen, en dat je moet repeteren en dat je veertig uur in de week moet werken. Jaja, is goeoeoed denk ik dan, dan heb ik toch zoiets van ja, dat bepaal ik zelf wel. Er zijn nog wel tig andere dingen die ik voor de leuk wil doen naast mijn studie.

N: Proefwerken, heb je die ook?

M: Ja, tentamens bedoel je, allemaal in één week! Lekker handig! Een gekkenhuis is het dan. Maar ja, het is niet anders.

N: Is het niet saai, die wiskunde?

M: Echt niet! Ik zeur misschien een beetje, maar ik vind wiskunde een onwijs gaaf vak, het is best wel interessant en uitdagend. Wat ook geinig is, is dat in de wiskunde een heleboel dingen zeg maar een andere betekenis hebben dan in het dagelijks leven: bij een lichaam bijvoorbeeld denken wij wiskundigen aan andere dingen dan jij. En ook bij een ideaal of bij differentiatie of integratie. Of bij een ring. Verhip, Natas, jij hebt een ring aan je vinger, vertel eens.

Ik druk op de knop want ik moet eruit. Natasja's liefdesleven blijft voor mij dus verborgen. Ik zie mijn spiegelbeeld in de ruit van de bus. Grijze duif? Ja, het is waar, het meeste zwart is nu wel verdwenen ...

Peter de Paepe